

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 697
פרשת תצוה מיום השולש תשפ"א

רמ"ז	צאת השבת	מוטת שבת	הדלקת נרות
18:51	18:11	16:59	ירושלים
18:49	18:13	17:15	תל-אביב
18:50	18:12	17:07	חיפה
18:52	18:13	17:17	באר שבע

דבר ראש הישיבה

הקשר שלך עם ה'

המן חשב שיצליח לשחזר את ההצלחה של "עץ הדעת", אבל אז הכל התהפך לו בפניו. אסתר שרפה את מוחו, ובכך היא רימזה לו דבר חשוב. בצעד של ייאוש המן נפל על מיטת אסתר, כמו הונח הקדמוני. וגם: מהו יסוד אבא? ולמה מתחפשים לכל מה שרוצים?

אין כבר קליפה, אנחנו מכניעים את הכל. פורים זה הארת פנים כזו גדולה, שלמה שלא תתחפש ותתנכר ותלבש מלבושי גויים - ה' אוהב אותך, ה' מוציא ממך את כל הקליפות, ה' עושה לך תיקון היסוד והוא מכניע לך את עמלק.

האב מטפל בבתו

האריז"ל כותב שבפורים מאירה הארת יסוד אבא. מה פירושה של ההארה הזו? בסוד הדברים נאמר שהיסוד מאיר במלכות, והם דברים עילאיים שלא כל מוחא סביל דא. אבל אפשר להבין את זה בפשטות: יסוד רומז על האב, והמלכות רומזת לבת כנאמר בזה"ק. בפורים האב מטפל בבת. הבת היא אנחנו, עם ישראל, והאבא נותן לנו את כל השפע! לסבר את האוזן זה כמו אב שבא לבתו ואומר לה: "מה את רוצה? דירה? בגדים? חתן טוב? הכל אתן לך". גם אנו כך בפורים. אבא מגיע ונותן את כל השפע: "מה אתה רוצה? תורה? תפילה? מצוות? ואפילו אתה רוצה דירה? גם דירה תקבל...". בפורים האב תומך בבת שלו.

האור של פורים גורם להארת פנים בפנים, ובמשך כל היום הגדול הזה אנו זוכים להארה של לעתיד לבוא מבחינת יסוד אבא. השמחה באה ונמשכת מאורייתא עתיקאה סתימאה, בבחינת אסתר, נסתר, נכנס יין יצא סוד, מגלים לנו את הנסתר, את מה שיהיה לעתיד לבוא. ומבחינת הנסתר אנו זוכים להשיג אורות נפלאים שמאירים למקומות הכי רחוקים, כפי שהם נקראים "הארת הרגלין", וכתוב בספרים שהרגלין העליונים הם בונים את קומת האדם, כי כל הבנייה שלנו היא מסוד הרגלין.

יותר מפסח?!

בפורים מתגלה הבחינה שה' אוהב אותך כמו שאתה. לכן פורים זה תיקון החיצוניות, כי אנו זוכים לתקן כל הלבשוין, אפילו את החיצוניות. אפילו אדם מתחפש לרשע. אפשר לתקן את כל התחפשויות בפורים, אפשר לתקן את כל המקומות, בפורים יורדים עד למטה למטה. ולכן כל החגים עתידיים להתבטל חוץ מפורים. למה? האם פורים זה יותר מפסח? יותר מסוכות? ויום הכיפורים כתוב שזה רק ל'פורים!... אך הסיבה היא כי פורים הוא בחינת יסוד אבא, זו הארה גדולה ביותר. ואכן ה' יעזור שנזכה לקבלה כראוי, כן יהי רצון.

בגמרא (חולין קלט:): נאמר ש"המן" מרומז בתורה בפסוק "המן העץ" שנאמר על עץ הדעת. המן רצה לעשות עץ חמישים אמה שהוא כנגד עץ הדעת, ועל העץ הזה יתלה את מרדכי. אבל בפורים מגיעים ל"עד דלא ידע", מעל לעץ הדעת, מגיעים לדרגת "עץ החיים" שהוא כנגד חמישים שערי בינה, ושם להמן אין שום תפיסה ונהיה "ונהפוך הוא", התהפך לו הכל.

ולפני שהמן נפל הוא עלה ועלה עד לפסגה, כמו שכתוב במגילה שהמלך גידלו על כל השירים, והמלכה הזמינה רק אותו אל המשטה. והדבר מרומז במעשה הנשגב שסיפר רבינו הק' (מעשה ב' ממלך וקיסר), שבת הקיסר ראתה שכן המלך עולה על תורן הספינה, והיא חיכתה שיעלה למעלה עד לקצה התורן, כדי שכשייפול לא יפול אל תוך הספינה אלא אל תוך הים, ואז היא כיוונה עליו את הזכוכית המגדלת שהיתה בידה, שרפה את מוחו והוא מת.

פירוש הדברים לענין מגילת אסתר, שאסתר חיכתה שהמן יעלה מעלה מעלה, ועץ התורן זה בחינת העץ הגבוה חמישים אמה, ואז שרפה לו את מוחו, שרפה את הדעת שלו. כביכול היא אמרה לו: "אתה חשוב שמשתמשים פה בדעת? פורים זה למעלה מן הדעת!".

ואכן הוא מת. ואין הכוונה שהיא ביטלה אותו והסיטה והעבירה אותו, אלא אדרבה הביאה אותו אל התיקון, אל בחינת מיתה, "עד דלא ידע", שאתה מת לגמרי, שאין כלום.

תתחפש להכל - וזה לא יעזור

ונאמר במגילה שלאחר שאסתר אמרה לאחשוורוש שהמן ביקש להרוג אותה ואת עמה חמתו של אחשוורוש בערה בו והוא יצא אל גינת הארמון להתאווור מעט, והנה הוא חוזר ורואה שהמן נופל על המיטה. הסיבה לכך היא כי המן ראה שלא הצליח בדרך של דוכרא, דהיינו שהוא לא מצליח להכניע את מרדכי הזכר, אז הוא - כמו הנחש הקדמוני - הלך לפתות את האישה. הוא חשב שהוא יכול להיות כרוך בעקבה של הנוקבא, לפתות אותה עם הערמוניות שלו אפילו בבית המלך. אבל אז "ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עימי בבית", ברגע שמתחילים האורות אז כבר אין שם מקום לקליפה.

זה מה שקורה בפורים: ברגע שיש הארת הפנים - אפשר להתחפש למה שאתה רוצה, לכל הקליפות, אבל

לחנוך ללימוד בהתמדה

מלאך לפי ענינו, אם לטוב אם למוטב, ועל כן אמר בדרך שאדם רוצה לילך, כפי רצונו ודעתו של אדם, מוליכין אותו. אותם המלאכים הנבראים מאותו רצון ומחשבה אשר בו. כוח הרצון הוא כוח עילאי מיוחד המפעיל עולמות טמירים המסייעים לו ממעל לסלק את כל המכשולים ולגרום להצלחתו בדבר אותו הוא רוצה ואליו הוא משתוקק, כי יש סייעתא דשמיא מרובה להוציא את הרצון לפועל.

מובא בספרים לפרש בדרך מליצה את המאמר "הבא לטהר מסייעין אותו": אם חפץ האדם לידע האם הוא בבחינת "הבא לטהר" אם לא, עליו לבחון ולבדוק היטב האם "מסייעין אותו" מן השמים להגיע ליעד ולמטרה שהוא הציב לעצמו, כי אם הוא רואה שמסייעין אותו אותו אזי סימן מובהק בידו שביאתו ורצונו ליטהר היא אמיתית ונכונה.

וכך כותב בשפת אמת בפרשת תרומה (תרל"א), "זה לשונו: "כי ע"י רצון האדם בלב ונפש באמת - נגמר השאר מה שאין יכול לעשות מעצמו וגו', כי וודאי אין בכוח האדם לעשות רצונו יתברך, רק כפי רצון האדם נגמר מעצמו". מבואר בדבריו שעל האדם מוטל רק לרצות באמת, והוא החלק הנמצא ביכולתו ובהשגתו ידו, ואם חפץ אתה באמת וברצון להגיע להבנת התורה הקדושה באמת לא יהיה מי שיעכב וימחה בעדך, ואם יש מוחה בעדך סימן שעדיין אין חפץ באמת!

רצון יראיו - יעשה

על דרך זה אפשר לפרש את מאמר הכתוב (תהלים קמה, יט) "רצון יראיו יעשה", שהכוונה בזה לומר שסימן זה יהא מסור בידך להכיר ולהבחין מה הוא רצון אמיתי, והסימן הוא - "יעשה"; כלומר אם הרצון מוביל אותך לידי עשייה והצלחה בפועל אזי יש לך הוכחה שהרצון הוא אמיתי ונאמן להציעד את האדם להצלחה ודאית בסייעתא דשמיא, ובכח הרצון האמיתי הזה לדחות כל הרצונות האחרים.

היוצא מן הנאמר הוא שעלינו להשקיע מאוד בהבערת הרצון והתשוקה לתורה בלב הילד, וכל הורה יודע כיצד לעשות זאת - אם על ידי סיפורים, עידוד, דוגמה אישית, וכדומה - וכשנצליח לעשות זאת נברא עבור הילד מלאך בריא וחזק שנועד לסייע לו למעלה עד שמתן השמים יוליכו אותו בדרך שהוא רוצה ומשתוקק ללכת בה.

שאלה שנשלחה על ידי אחד ההורים: אין צורך להאריך אודות מורכבות הימים בהם אנו כעת מצויים, ונוסף על כך שאנו בסוף זמן החורף ובצמוד לימי הפורים העליזים. אין נצליח לגרום לילדינו ותלמידינו לעמול בתורה ברצינות ובהתמדה על אף כל המפריעים?

ובכן: השאלה פשוטה ומצויה, אך כדי לענות עליה נצטרך ספרים שלמים. במסגרת זו נתחיל בכמה נקודות שיכולות לעזור לכל אב ומחנך בחינוך הצעירים, ולאמיתו של דבר - גם לנו עצמינו, ולאחר מכן ניגע בנקודה המרכזית בנושא הזה.

לפעמים חוסר התמדה נובע מחמת שלא מתייחסים לתורה כאל הדבר היקר ביותר [שזו האמת המוחלטת], וכשנחדייר לילד את יקרת התורה תפתר הבעיה.

נקודה נוספת: אם נצליח לגרום לתלמיד עריבות בלימוד התורה, כשירגיש טעם טוב בלימוד, הרי שרמת הקושי בנסיון תרד פלאים. לשם כך ננחה את הילד להתחיל ללמוד בהתמדה, והגמרא (סנהדרין צט:): מפרשת את הפסוק "נפש עמל - עמלה לו", שהתורה שאתה עמל בה עולה לכסא הכבוד, מתחננת בפני הבורא שיהיה ללומד התורה הצלחה במיתקות ועריבות בתורה (עפ"י רש"י שם).

"תנא דבי אליהו" נאמר: "מאי שפכי כמים לבך נוכח פני ה'?" כל תלמיד חכם שיושב וקורא ושונה ועוסק בתורה - הקב"ה יושב כנגדו ויושב וקורא עמו". כשנדגיש באזני התלמיד את המעלה בלימוד תורתו, כשנסביר לו שלכן מברכים כל יום "המלמד תורה לעמו ישראל" כי הקב"ה יושב ומלמד לכל אחד מישראל ב"חברותא" כביכול, החשק יגבר בהכרח.

רק לרצות

אלו עצות נפלאות, אבל עלינו לדעת שכאשר קיים בלב הילד רצון חזק ואמיתי ללמוד, ודאי שיצליח וילמד בחשק ובאהבה, כל המכשולים האמיתיים והמדומים יתנפצו כחרס על סלע הרצון של האדם.

אמרו חכמים (מכות י, ב) בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. וכתב המהרש"א שם דברים מרעידים: לא קאמר ש"מוליך" אותו הקב"ה, אלא חז"ל הדגישו "מוליכין" אותו, והוא על פי מה שכתבנו בכמה מקומות שכל מחשבה ודיבור ומעשה האדם הנה הוא בורא לו

הופיע! גליון חודש אדר

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר מתאים לכל בני המשפחה

מיוחד למצטרפים כעת: 1-1 ש"ב בלבד! חודש ראשון 3 חודשים ראשונים 28 ש"ב בלבד! חודש ראשון 28 ש"ב בלבד!

מוקד מנויים: 02-623-1218

ניצוצות

אל תשכח את ההטבות

עשה לו, - תראה למשל בעלי שמחה, כמה הם משבחים ומודים לה' על כל הטובות מאז עד היום, - וגם להיפך, כאשר אדם בצרה הוא נוטה לזכור רק את הצרות שהיו לו בחיים, את המועקות והקשיים, הפשלול והאכזבות, כך שהוא מרגיש שכל חייו הם צרה אחת גדולה.

ועל זה אומר דוד המלך לעצמו: ברכי נפשי את ה', ואל תשכחי כל גמוליו! גם אם אתה במצב רוח דפוק, גם אם היום המשגיח/השכח/הבוס/מנהל-הבנק צעקו עליך והורידו לך את האף עד הרצפה, זה לא משנה את המציאות שה' הטיב לך וממשיך להיטיב לך הרבה מאוד. אל תשכחי! אל תשכחי!

זה חלק חשוב מאוד שאנו רואים במגילה: גם כאשר "עבדים אנחנו" ושכחנו קצת איך זה להיות העם הנבחר הכי חשוב מכולם, נהיינו אומה של עבדים לעבדים, בכל זאת לא שכח אותנו אלקינו, והוא היטה עלינו חסד לפני מלכי פרס ההפכפכים והאכזריים, כי לא תמו רחמיו.

והכי חשוב בכל זה הוא, שלא שמנו לב אבל עמלק הזה שמשכנע אותנו שתמיד אנחנו כאלו דפוקים ואף פעם ה' לא עזר לנו, גורם לנו בעצם גם לא להמשיך להתפלל, כי למה שבדיוק עכשיו ה' יעזור? אבל כשמדכי קובע את ימי הפורים כדי לזכור ש"לא עֲזָבוּ אֱלֹהֵינוּ" ותמיד עוזר לנו - יש לנו סיבה טובה, אוהו טובה, לזעוק ולהתחנן לפני אותו אחד שהושיע אותנו אז [מאז עד היום] - שימשיך במסורת ויעזור ויציל ויגן וימלט וירויח ויפדה ויגאל ויחלץ וימלט וישחרר אותנו מכל צרותנו, וימגנו וישמרנו ויגוננו ויטרנו ויצרנו, ויאהיל ויסוכך ויילט אותנו תחת כנפיו מעתה ועד עולם.

קדימה, לתפילה!

(עפ"י ליקוטי הלכות ה"ל פריקה וטעניו ד אות לח)

רבים מקוראי המאמר הזה קוראים אותו לאחר שמילאו כרסם בכמה וכמה דפים ממסכת מגילה. עם ישראל אוהב את פורים, ורבים מאוד לומדים את המסכת [מ"ו בשבט בער]. בפרט שמסכת מגילה היא נעימה ומתוקה, עם הרבה אגדות על המגילה ועל נס פורים. יש שם אפילו עמוד גמרא שלם שמספר לנו באיזה פסוק פתח כל אמורא את שיעורו על מגילת אסתר.

אחד הפסוקים שהכי תפסו אותי וריגשו היה הפסוק שרב דימי בר יצחק היה פותח איתו את דרשת הפורים: "כי עבדים אנחנו, ובעבודתנו לא עֲזָבוּנו [-לא עזב אותנו] אלקינו, ויט עלינו חסד לפני מלכי פרס" (עזרא ט, ט).

בכלל אני אוהב את הפסוקים של ספר עזרא ונחמיה, שיממש נראים כמונולוג של יהודי שמתבודד לפני אלוהיו ומדבר עמו ושופך את ליבו כדבר אישי אל רעהו, אבל הפסוק הזה שרב דימי מעמיד אותו כפתיח לפורים הוא ממש מרגש.

"עבדים אנחנו". אנחנו מודים בכך שאנחנו עבדים, לא תמיד רואים בגלוי שאנו בנים, אנחנו דוקא נראים סובלים ומושפלים, אבל גם בתוך מצולות העבדות לא עזב אותנו השם יתברך, וסידר לנו פרוטקציות אצל אחשוורוש.

ומה החידוש בזה? שאנחנו בטוחים שכאשר אנחנו בהסתר אז השם שוכח מאיתנו. וגם אם איננו אומרים את זה, לפעמים כך אנחנו מרגישים. יש פתגם: "השֶׁבַע אינו מרגיש את הֶרֶעַב", וזה גם להיפך: "הֶרֶעַב אינו מרגיש את השֶׁבַע". כאשר אנחנו במצב רוח גרוע אנו נוטים לשכוח את כל הדברים הטובים שקרו לנו בחיים. אין מה לעשות, זה הטבע של רובו של המין האנושי: כאשר אדם בשמחה הרבה יותר קל לו להזכר בטובות שה'

לצעירי הצאן

לשרוף את המוח

"ספורי מעשיות" מספר על בת הקיסר שראתה שבן המלך עולה על תרן הספינה, וחקתה שיעלה למעלה עד לקצה התורן, ואז כונה עליו את הזכוכית המגדלת שהיתה בידה ושרפה את מוחו. פרוש הדברים, שאסתר חתכה שהמן יעלה מעלה מעלה, ועץ התרן זה בחינת העץ הגבוה חמשים אמה, ואז שרפה את הדעת שלו. כביכול אמרה לו: "אתה חושב שמשתמשים פה בדעת? פורים זה למעלה מן הדעת!..."

מתוך מאמר ראש הישיבה

רק לשמוח יש

2375 שנים לנס פורים, י"ג אדר ג'ת"ו - ה'תשפ"א

מהן פיזית אוכל לשכוח מצרותיהן ליום אחד, אך עד כאן רודף אותי מבטן העצוב והמיזאש, ועל כולנה מבטה של הבוגרת מכול, צביה, שעוד זמן מה ושערותיה יתחילו ללבוש גוון כסוף, ואני אנה אני בא?"

רבי מאיר לא ויתר: "נו, וזו העצה הכי טובה שמצאת לך לצאת מסבך צרותיך, להיות במרה שחורה?! הלא בכך אתה נשקע יותר בשליטת הסטרא אחרא! במקום זאת אמור אחרי: 'אם אכן כל כך רע - אז פונים שוב ושוב לבורא יתברך; צרות לבבי הרחיבו ממצוקותיי הוציאני! צרות לבבי הרחיבו ממצוקותיי הוציאני!'".

ורבי מאיר ובערל נסחבו אל תוך המעגל הצפוף תוך שהם שואגים בקולי קולות 'צרות לבבי הרחיבו, ממצוקותיי הוציאני!', ורבי מאיר חוזר מדי פעם על אמרתו: "אם אכן כל כך רע - אז פונים שוב ושוב לבורא יתברך; צרות לבבי הרחיבו ממצוקותיי הוציאני!".

רק לאחר שרגליו של בערל איימו להתפרק הפסיק הוא לרקוד מעט וישב לנוח על הספסל הצדדי, מנוחה שנגררה לשינה עמוקה וארוכה.

...

בנותיו של בערל לא הכירו את אביהן. רגילות היו שכאשר הוא חזר מטעפליק גוו השחוח מזדקף קימעה, אך הפעם זה היה ברמה אחרת. "פורים שינה את אבא לטובה", סז חזר לזו בהתפעמות.

גם הן הושפעו מהאווירה השמחה, וההכנות לשבת נעשו באווירה רגועה מלאה בביטחון באבא האוהב שלנו שעושה הכל לטובתנו.

בסעודת השבת ביקשו לשוחח עם אביהן ולבקש ממנו שישחזר עוד ממעמד השמחה שבטעפליק, אך האב חזר עם אורח לסעודה. כמתבקש, הבנות הצטנעו בירכתי השולחן ולא השמיעו את קולן, אך דוקא הצניעות היתרה שבהן מצאה חן בעיני האורח.

כאשר חזר בערל למחרת עם האורח מתפילת השחר המתיק עמו האורח סוד: "מצאה חן בעיני הצניעות המיוחדת של בנותיך, ונדוד לי שהגדולה שבהן די מבוגרת. גם לי בן לא צעיר, שנראה לי שיתאים מאוד להשתדך עם בתך הגדולה".

בערל שמח לשמע ההצעה שהגיעה לאחר תקופת יובש לא פשוטה, אך סיגי: "אני מוכן לשמוע, אבל הכל יהיה צריך הסכמה של מורי ורבי, בלעדיו אני עושה מאומה".

"ומי הוא רבך?" התעניין האורח בסקרנות. "כנראה לא תכיר: רבי מאיר מטעפליק" ענה בערל באגביות. "רבי מאיר?" השתומם האורח, "הלא הוא ידיד נפשי ומכרני היטב, ודאי יסכים לשידוך הזה!".

לאחר כמה ימים נשברה צלחת למזל טוב בבית הכפוי המאושר, כשכל מי ששומע את הסיפור מבין שזכות שמחת פורים המשולבת בזעקה מעומק הלב היא זו שסגרה את השידוך המיוחד.

(מקור: שיח שרפי קודש ח'ו אות נח)

הרחוב הטעפליקאי צוהל ועולז. ילדים מחופשים צועדים ברחובות העיר בדרכם לשלוח מנות לבית מכרי הוריהם, אביונים ממהרים לקבל את מתת ידם של נדיבי העיר, ואחרוני המתפללים חוזרים כשתיק "טלית ותפילין" בידם, ממהרים לקיים את שאר מצוות היום.

ברוב בתי העיר טרם הספיקו לסיים את משלוחי המנות לשכנים, אבל חסידי ברסלב השכימו קום. לאחר שקיימו בהידור את כל מצוות היום, הם הולכים בצעדי ריקוד לביתו של רבי מאיר תלמיד מוהר"ת, שנודע על שם עירו "רבי מאיר טעפליקער", שם היו חוגגים בצוותא את יום הפורים הקדוש.

זמירות עליזות הזדמזמו חרישית מפי כל אחד מהחסידים, שכל השנה עבדו ועיבדו היטב את מידת השמחה ולא נפגשו בה רק אחת לשנה, ולכן הרגישה היא בחברתם כבעלת בית ופעפעה בתוכם בכל עוז. טפיחות שכם נרגשות והכרזות "שלום עליכם" נלהבות לאורחים מחוץ לעיר, והנה, זה מתחיל.

זקן החסידים פצח בשיר פורימי עליז וסחף אחריו את כל אחיו שקיפצו וריקדו טעעיניהם עצומות, כשהם יודעים בבירור שאינם יודעים כלל את גודל התיקונים שנעשים על ידי כל הרמת רגל לריקוד וכל כוסית משקה שנלגם לכבוד חיוב היום "לבסומי".

דמעות של שמחה זולגות לאורך הלחיים של רבים מהחסידים, תוך שהם לוגמים במסירות נפש מהמשקה החריף שאינו מוכר להם במשך כל השנה, כשהם אמונים על מנהגם של אב"ש לקיים את דברי חז"ל בפשיטות ובתמימות, דברים ככתבן.

רבי מאיר עצמו מסתובב בפנים בווערות וקורנות בין הרוקדים, טופח לבחור צעיר על השכם, מעודד אברך שנשטמ משום מה ממעגל הרוקדים, ו... רגע, בערל הגיע! "שלום עליכם בערל, מתי הגעת?"

בערל היה כפרי פשוט שהתגורר באחד הכפרים שלא היו ממש קרובים לטעפליק. הוא היה יהודי כשר ותמים שמשמש נחשב לתלמידו הנאמן של רבי מאיר, ולכן הגיע ממרחק מושבו לחגוג עם רבו את החג, אך פניו שיקפו צער ויגון. הוא שתה מדי פעם מכוסית משקה שהחזיק בידו, אך גם זו לא הצליחה לשמוחו.

"מה אירע לך בערל?" תמה רבי מאיר בקול תוך שהוא עוטף את כתפו של תלמידו, "הלא פורים היום! ודאי כבר ארבעים יום אתה מחכה להנצל מקליפת המן-עמלק, והנה הגיע הזמן, ובדיקו כעת אתה שקוע ביוגון ושכח את מצוות היום?".

בערל כאילו חיכה למישהו שיפנה אליו: "חכמה גדולה שאתם שמחים. אין משהו שיפריע לכם לעשות זאת. אני לעומתכם, השארתי בביתי שיירה של בנות בוגרות שאין לי מושג מהיכן להביא את הרובל הראשון כדי להשיאן, ואתה רוצה שאשמח? בתחילה חשתי שאם אתרחק

שאלה:

האם כשאני שיכור אסור לי להתפלל?

עוד נציין שהכלל הוא שהשותה יין באמצע הסעודה אינו משתכר מכך, אלא אם כן הוא מרגיש אחרת.

יהודי ששתה יותר, עד שאינו מסוגל לעמוד בפני מלך ולדבר עמו, אסור לו להתפלל, וזאת אף אם זמן התפילה עובר לגמרי. אם לא שמע בקול ההלכה וכן התפלל - תפילתו נחשבת ל"תועבה" רח"ל, וצריך לחזור ולהתפלל כשלא יהיה שיכור [ואם עבר הזמן ישלים בתפילה הבאה אם היה שוגג בשתייתו (משנ"ב שם סק"ו, ע"ש)].

כיצד מפיגים את השפעת האלכוהול?

השותה יותר מרביעית יין, מה שיעשה לא יפיג את יינו אלא יבלבלו יותר, חוץ משינה ארוכה [או רכיבה על סוס בדרך ארוכה ג' מיל] (שו"ע שם ס"ב ובמשנ"ב).

תשובה: לכתחילה אסור לך להתפלל עד שתגמר השפעת היין לגמרי. במקרה ואתה שיכור בצורה משמעותית, עד שאינך מסוגל להתייבב לפני מלך ולדבר אליו בכבוד הראוי - תפילתך תועבה אף אם התפללת.

הרחב דבר:

ראשית, גם יהודי ששתה רק רביעית יין [86 מ"ל, כחצי כוס ח"פ] אסור להתפלל לכתחילה עד שתסור השפעת האלכוהול מגופו (וראה שו"ע או"ח סי' צ סעי' ב-ג איך מפיגים את היין). אך במקרה שאם שיחכה יעבור זמן התפילה - יתפלל כך (הכרעת המשנ"ב סי' צ סק"ג, וע"ע פסק"ת שם הע' 13 שיש מתירין תמיד בשתייה של מצוה כפורים ויו"ט).

נציין לדברי הרמ"א (שם ס"ג) שביינות שלנו לא נזהרים להקפיד החל משתיית רביעית, כיון שהם חלשים יותר.

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוצות', מגזין הלב לכל המשפחה

אל תיקח אותי מחברי הטוב!

אותו בחור, יענק'ל שמו, הרגיש מאוד לא נוח. הרב שפירא מבקש שלא לקחתו וממש לא נעים לשנות מדבריו ולקחתו בעל כרחו, אך מצד שני - שעת מנחה התקרבה ושקיעת החמה לא רחוקה, והרי תנאי עשה עימו רבי שמואל...

שוב ושוב הוא ניסה להזכיר לרבי שמואל את השעה המתאחרת ואת מה שסוכם מראש, אך רבי שמואל ממאן לעזוב את חברו ואת התענוג לו הוא זוכה בשהות במחיצתו. מחוסר ברירה לקח יענק'ל בידו את רבי שמואל, ירד איתו אט כשדמעות זולגות מעיניו הקדושות, הכניס אותו למונית ולקחו לבית המדרש בקטמון.

והנה אבא רבי שמואל יושב על הספסל בבית המדרש ובוכה בכי תמרוים כשהוא אומר לבחור בקול: "יענק'ל, למה לקחת אותי מרבי לוי יצחק", אך מיד הוא מתנער ומבקש מהבחור מחילה, אך לא חלפו דקות ספורות ושוב הוא בוכה "למה לקחת אותי מרבי לוי יצחק"...

(רבי שמעון ישראל [בן רבי שמואל] שפירא, מגזין 'ניצוצות' תמוח תשע"ו)

היה זה בתקופת מגורנו בשכונת קטמון. בחג הפורים היה מנהגו של אבא רבי שמואל שפירא [יו"ד י"ב אדר תשל"ב] לשתות כדת היום לאחר תפילת שחרית בבית מדרשנו שבשכונת מגורנו, ומיד לאחר מכן היה נוסע לביתו של רבי לוי יצחק בנדר צ"ל לשמוח יחד בשמחה אמיתית.

תוך שרבי לוי יצחק מכבד את רבי שמואל. שני הצדיקים

שנה אחת, כשחל פורים ביום שישי, עשה אבא צ"ל תנאי עם בחור שייקח אותו לאחר התפילה לביתו של רבי לוי יצחק, אך לאחר מכן ידאג גם להחזיר לקטמון. כמסוכם, לאחר התפילה לקחו הבחור לביתו של רבי לוי יצחק, שם ישבו שני הרעים הגדולים ושוחחו בגודל מעלת רבינו הקדוש ותלמידיו תוך שרבי לוי יצחק מכבד את רבי שמואל בכבוד גדול.

משחלפו כמה שעות ביקש הבחור להחזיר את רבי שמואל לביתו, אך רבי שמואל לא היה מוכן לעזוב את הבית: "אל תיקח אותי מחברי הטוב! אל תנתקני מהבית הקדוש הזה!", זעק ואמר.

פתגם השבוע

**כשילד לא ממושמע
תהפוך אותו לעוזר שלך ויד ימינך...**

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

**להצלחת ולרפואת
הרב אליעזר בן עטיא שליט"א**
טל משה בן בת שבע ואדל
בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת שאקן
להצלחת משפחת שרון
להצלחת משפחת שילר

נסיון בריה

סטודיו טאטע

סטודיו ליצירת יהודית

ליצונו בריה | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |
tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

זקן החסידים, נכדו של רבינו הקדוש

שריד לדור דעה, הרב שמשון ברסקי זצ"ל

למרות גילו המופלג ומצב בריאותו הרופף, ולמרות שנמנה על חשובי וותיקי חסידי גור, על דבר אחד הוא לא וויתר אף פעם: ראש השנה באומן, יהיה מה שיהיה. וכך במשך עשרות שנים, בכל "ראש השנה" היה צועד באיטיות ובדממה לבימה המרכזית בקלויז הגדול באומן ועולה לתורה בקיבוץ הגדול בראש השנה. עד לשנה האחרונה.

רגע לפני המלחמה

לפני כשבועיים הלך לעולמו בבני ברק הרה"ח הישיש רבי שמשון ברסקי זצ"ל, מזקני חסידי גור וברסלב ומצאצאי רבי נחמן מברסלב זי"ע, והוא בן 86 בפטירתו. רבי שמשון ברסקי זצ"ל היה בנו של רבי נתן ברסקי זצ"ל, מזקני וחשובי חסידי ברסלב שהוציא לאור את הספר חסדי ה' אחרי שהגיע מפולין לארץ באלול תש"ה.

סבו היה החסיד הגדול רבי שמשון ברסקי, מחבר הספר 'ליקוטי עצות המבואר' שימי נעוריו עברו עליו בין כותלי ה'קלויז' באומן. שם, במחיצת החסידים הנלהבים, ישב רבי שמשון ועסק בתורה ובעבודת ה'.

הנכד, ר' שמשון ברסקי, נולד בלובלין שבפולין בחודש ניסן התרצ"ה, באותה שנה בה נפטר סבו ר' שמשון ברסקי זצ"ל, והוא נקרא על שמו. ימי ילדותו חלפו עליו בטוב ובנעימים בצל אביו החסיד הנלהב, אך לא חלפו שנים מועטות ונתקדו שמים בעבים להחריב את היהדות כולה, לכרות את הגזע המחזיק את העולם, עלתה ודצה מלכות אדום והעיר לובלין תאניה ואניה.

מסור לדרך הסבא

על אף שבפולין, ובפרט בכרך לובלין, ישבו ה'עולם' שלווים ומאושרים, נפשו של רבי נתן ברסקי רעדה וחשש גדול מילא את לבו: היות ואינו אזרח פולני אלא רוסי, באם תפרוץ מלחמה מי יודע להיכן יגלה ויגיע, ומה יהיה על נפש העוללים הרכים? על כן העצה היעוצה, למלא את הכיסופים שאינם כמוסים, לעלות ולהיראות פני האדון הקדוש והנורא ולחון רגבי אדמת ארץ הקודש והמקדש.

אומר ועושה. בפעולות אדירות קיבל רבי נתן תשע אשרות נכספות לארץ הקודש. ולא היה זה דבר קל, כי מאז התפרסם ה'ספר הלבן' של הבריטים ימח שמים, לא חפצו כי בעלי זקן ופאות יעלו לארץ הקודש, חיללו הם את אבניה, חזקו בריחיה ולא נתנו לעלות, כי אם לתנועות ה'ציוניות'. העדיפו אז פרה אחת חולבת מתשע נפשות בעורות נצר מדוד המלך.

אך לא אלמן ישראל, ובפעולות הירוואיות עמלו כלל חסידי ברסלב עבור הנפשות הנוראות שרביה"ק ציווה

לכבדם בכל היאות, ואף הרב הראשי לארץ ישראל הרב הרצוג דאג להם למחסה. אך מה לעשות ואין הפרוטה מצויה בכיסו של ר' נתן, וקל וחומר רבבות פרוטות אשר נחוצות עבור הנסיעה עד לארץ הקודש. רבי נתן, שאמון על עצותיו של רבינו הקדוש, לא אבה לקבל אף הלוואה מידידיו וחבריו: "בעת כזו שהדואר משובש ומלחמה על הפתח, איך אעז פני לבלתי להחזיר את הכסף אשר לווייתני?" טען בקול צלול, עד אשר קרה הנורא מכל ותוקף האשרות פג. אלו פגים, אך לא אמונתו הצרופה של החסיד ר' נתן.

האונייה האחרונה

אך על אף כל הקשיים והמזימות אשר רחש הס"מ, לא עלה בידו, וכך ביום שלישי כ"ה אב, הספינה האחרונה שעזבה את אדמת הדמים - פולין - הכילה בתוכה את תשע נפשות משפחת בארסקי. הייתה זו הספינה האחרונה שיצאה מאדמת אירופה קודם מלחמת העולם השנייה, שפרצה במלוא עוצה שבועיים לאחר מכן ב"ז אלול התרצ"ט.

יד ההשגחה העליונה שהצילה את רבי שמשון מארץ הדמים לא עזבה אותו כל חייו, והוא זכה לסייעתא דשמיא מופלאה בכל פעולותיו. בכל חייו היה עמל בתורה, ואף שימש כראש כולל ברסלב בבני ברק בנוסף להיותו אחד מהמשפיעים ומזקני וחשובי חסידות ברסלב.

לבד מרבבות ימים עמוסי עבודת ה' שאירי אחריו דור ישרים מבורך, בניס ובנות, חתנים וצאצאים מחסידי גור הממשיכים בדרכו.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

להזמנות: **02-6289761** / **052-7679638**

ספרו החדש של הרה"ח שמואל שטון שליט"א

שביל חדש נפתח אל הלב